

Loup Abramovici

Plesalec, performer in koreograf

... ki verjame, da lahko dobra napaka reši predstavo

V Slovenijo je prišel že pred dobrimi 15 leti in vse od takrat pomembno soustvarja našo sodobnoplesno in uprizoritveno sceno. O tem zgovorno priča podatek, da je že leta 2013 prejel nagrado Ksenije Hribar za najboljšega plesalca, ki jo podeljuje Društvo za sodobni ples Slovenije. »Njegovo visoko disciplino telesa dopolnjuje lucidna, razdelana in globoko razpredena sposobnost improviziranja. V svoji natančni plesni izraz vnaša razgledanost, refleksijo, humor, domišljijo, kar bi skoraj lahko imenovali transcendenco plesa,« je takrat zapisala žirija.

In prav to je bistveno: Loup Abramovici (1979) sebe nikoli ni zares dojemal (zgolj) kot plesalca. Ples mu predstavlja sredstvo, orodje, s katerim lahko kaj izrazi. »Če bi želel biti le plesalec, bi bil verjetno slab plesalec,« se pošali. Improvizacija mu, po drugi strani, pogosto predstavlja najpomembnejši segment dela. »Kot performer sem včasih precej negotov, introvertiran; izpostavljenost na odru doživljam precej specifično. Nisem 'lačen' odra – bolj me zanima sam proces dela kot nastop. Improvizacija zame pomeni nekaj zelo preprostega: narediti nekaj prvič pred ljudmi. To je prostor, kjer se počutim najbolj živ, kjer se lahko presenetim in kjer se delo dejansko zgodi.« Pri tem opaža, da ima občinstvo glede improvizacije pogosto »nižja pričakovanja – kot da ne gleda resnega dela. Po mojem mnenju pa je improvizacija lahko enako dobra kot strukturiran performans.«

V zadnjem desetletju in pol je svojo umetniško prakso razvijal v številnih sodelovanjih. Že vrsto let denimo sodeluje z Bojanom Jablanovcem in kolektivom Via Negativa ter z glasbenikom Tomažem Gromom, s katerim raziskujeta potencial giba in zvoka skozi improvizacijo. Je tudi redni sodelavec zavoda Emanat; navsezadnje kot član kolektiva The Feminalz že dobro desetletje navdušuje s priljubljenim ciklom burlesknih dogodkov *Tatovi podob*. Kolektivno ustvarjanje mu torej, kot pravi, predstavlja najljubši in najbolj naraven način dela.

Lansko jesen pa je stopil iz cone udobja in v Centru kulture Španski borci v Ljubljani premierno predstavil svoj prvi solo performans *Autant pour moi! My mistake! Moja*

napaka! v produkciji kolektiva Via Negativa. Osnovan je na prepletu njegovih življenjskih prelomnic, osebnih spoznanj, odnosu med spominom ter preteklostjo in sedanjostjo. Pa tudi na vprašanju, kaj pomeni staranje za tako telesen poklic, kot je kariera plesalca, zlasti v družbi, ki na piedestal postavlja večni ideal mladosti. Si sploh lahko predstavlja, da bi počel kaj drugega?

V svet plesa je sicer vstopil bolj kot ne po naključju. Rodil se je v Franciji očetu Francozu in portugalski materi, odraščal pa je na Portugalskem. Ker je bil v primerjavi z vrstniki precej drobnejše postave, je opustil nogomet in judo, mama pa mu je predlagala treninge baleta, ki jih je že obiskovala njegova sestra. Nato se je zgodilo še eno naključje: ni mu uspelo opraviti avdicije za višjo baletno šolo, bil pa je sprejet na smer sodobnega plesa. »Takrat sem sodobni ples sovražil, zdelo se mi je, da to ni 'pravi' ples, da je len, premalo discipliniran,« se spominja. A ni imel izbire – in tudi sodobni ples mu je počasi zlezal pod kožo.

Sredi najstniških let se je preselil v Pariz in nato odpotoval še v številne druge evropske prestolnice. Pri enem delovnih obiskov Slovenije je nato spoznal plesalko, koreografinjo in performerko Tejo Reba in začelo se je njuno zasebno in umetniško partnerstvo, ki ga je vse tesneje vezalo na slovenski prostor. Tu je ostal in danes ga poznamo kot enega bolj markantnih, svojevrstnih in vznemirljivih performerjev pri nas, o čemer se lahko prepričamo 28. in 29. maja, ko se v ljubljanski Stari elektrarni obetajo ponovitve izjemne predstave *Izrekanja* Jordana Tannahilla v režiji in koreografiji Maje Delak.

Na odru ga privlači tisto nekaj najbolj človeku lastnega in specifičnega, tisto, kar mu »uhaja«. »Ne zanima me popolna forma ali brezhiben nadzor nad telesom, pač pa trenutek, ko ta nadzor popusti,« pravi. »Trenutek, ki razkrije nekaj resničnega, neizumetničenega, pristnega. Tehnična perfekcija me je začela dolgočasiti – in verjamem, da lahko dobra napaka reši predstavo. Dober performer je zame nekdo, ki je bolj podoben otroku kot pa popolnemu, nadzorovanemu telesu. Nekdo, ki vselej ohranja odprtost, spontanost in nepredvidljivost.«

Píše: Dora Trček

Foto: Anja Smaka